

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobkyně: **Mendelova univerzita v Brně**, IČO: 62156489
sídlem Zemědělská 1665/1, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
sídlem Karmelitská 7, Praha 1

o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu v nevyplacení částí dotací z Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost

takto:

- I. Zásah Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy jako řídicího orgánu Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost, spočívající ve faktickém nevyplacení dotačních prostředků v celkovém rozsahu 7 201 334 Kč včetně způsobilé části DPH, přiznaných na základě v letech 2010 až 2012 vydaného souboru rozhodnutí o poskytnutí dotace s nepřímými náklady o registračních číslech CZ.1.07/2.2.00/15.0080; CZ.1.07/2.2.00/15.0084; CZ.1.07/2.2.00/15.0122; CZ.1.07/2.4.00/17.0020; CZ.1.07/2.4.00/17.0027; CZ.1.07/2.3.00/35.0008; CZ.1.07/2.4.00/31.0032; CZ.1.07/2.4.00/31.0089; CZ.1.07/1.3.00/19.0004; CZ.1.07/2.4.00/17.0023; CZ.1.07/2.3.00/20.0265; CZ.1.07/2.3.00/20.0267; CZ.1.07/2.3.00/20.0269; CZ.1.07/2.2.00/28.0220; CZ.1.07/2.2.00/28.0018;

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

CZ.1.07/2.2.00/28.0019; CZ.1.07/2.2.00/28.0021; CZ.1.07/2.2.00/28.0303;
CZ.1.07/2.2.00/28.0305; CZ.1.07/2.2.00/28.0306; CZ.1.07/2.3.00/30.0017, je
nezákonný.

- II. Soud zakazuje žalovanému, aby pokračoval v porušování práva žalobkyně spočívajícím ve faktickém nevyplacení dotačních prostředků v celkovém rozsahu 7 201 334 Kč včetně způsobilé části DPH, přiznaných na základě v letech 2010 až 2012 vydaného souboru rozhodnutí o poskytnutí dotace s nepřímými náklady o registračních číslech CZ.1.07/2.2.00/15.0080; CZ.1.07/2.2.00/15.0084; CZ.1.07/2.2.00/15.0122; CZ.1.07/2.4.00/17.0020; CZ.1.07/2.4.00/17.0027; CZ.1.07/2.3.00/35.0008; CZ.1.07/2.4.00/31.0032; CZ.1.07/2.4.00/31.0089; CZ.1.07/1.3.00/19.0004; CZ.1.07/2.4.00/17.0023; CZ.1.07/2.3.00/20.0265; CZ.1.07/2.3.00/20.0267; CZ.1.07/2.3.00/20.0269; CZ.1.07/2.2.00/28.0220; CZ.1.07/2.2.00/28.0018; CZ.1.07/2.2.00/28.0019; CZ.1.07/2.2.00/28.0021; CZ.1.07/2.2.00/28.0303; CZ.1.07/2.2.00/28.0305; CZ.1.07/2.2.00/28.0306; CZ.1.07/2.3.00/30.0017.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobkyně.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobou podanou dne 28. 11. 2016 se žalobkyně domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného (řídícího orgánu operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost), který nevydal rozhodnutí o zadržovaných částech dotací. *In eventum* se domáhala určení nezákonnosti zásahu žalovaného, jenž spočíval ve faktickém nevyplacení částí dotací v celkovém rozsahu 7 201 334 Kč vč. DPH, přiznaných žalobkyni souborem 21 rozhodnutí o poskytnutí dotace s nepřímými náklady z let 2010 - 2012, aniž bylo ve věci vydáno přezkoumatelné správní rozhodnutí.

II. Žaloba

2. Žalobkyně se v podané žalobě domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí o zadržovaných částech dotací přiznaných jí souborem celkem 21 rozhodnutí o poskytnutí dotace vydaných v letech 2010 – 2012, *in eventum* ochrany před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve faktickém nevyplacení částí dotací přiznaných jí těmito rozhodnutími v celkem 21 případech projektů o registračních číslech

CZ.1.07/2.2.00/15.0080;	CZ.1.07/2.2.00/15.0084;	CZ.1.07/2.2.00/15.0122;
CZ.1.07/2.4.00/17.0020;	CZ.1.07/2.4.00/17.0027;	CZ.1.07/2.3.00/35.0008;
CZ.1.07/2.4.00/31.0032;	CZ.1.07/2.4.00/31.0089;	CZ.1.07/1.3.00/19.0004;
CZ.1.07/2.4.00/17.0023;	CZ.1.07/2.3.00/20.0265;	CZ.1.07/2.3.00/20.0267;
CZ.1.07/2.3.00/20.0269;	CZ.1.07/2.2.00/28.0220;	CZ.1.07/2.2.00/28.0018;
CZ.1.07/2.2.00/28.0019;	CZ.1.07/2.2.00/28.0021;	CZ.1.07/2.2.00/28.0303;

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

CZ.1.07/2.2.00/28.0305;
CZ.1.07/2.3.00/30.0017.

CZ.1.07/2.2.00/28.0306;

3. Konkrétně žalobkyně v podané žalobě navrhovala, aby soud rozsudkem žalovanému uložil vydat do 60 dnů od právní moci rozsudku celkem 21 rozhodnutí o zadržovaných částech dotací přiznaných rozhodnutími na projekty s výše označenými registračními čísly, přičemž současně pro případ, že „soud nepřizná žalovanému právní legitimaci, vydávat z pozice řídicího orgánu Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost správní rozhodnutí o nevyplacení částí dotací“, žalobkyně *in eventum* navrhovala, aby soud rozsudkem určil, že „zásah Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy jako řídicího orgánu Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost, spočívající ve faktickém nevyplacení částí dotací, v celkovém rozsahu 7.201.334,- Kč včetně způsobilé části DPH, přiznaných na základě v letech 2010 až 2012 vydaného souboru dvacet jednoho rozhodnutí o poskytnutí dotace s nepřímými náklady o registračních číslech..., aniž by ve věci bylo vydáno řádné správní rozhodnutí, je nezákonný“.
4. Žalobkyně v podané žalobě konstatovala, že žalovaný jako poskytovatel dotace a jako řídicí orgán Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost (dále jen „OP VK“), na základě žádosti žalobkyně o poskytnutí dotace a v souladu s ustanovením § 14 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**rozpočtová pravidla**“), vydal v rámci OP VK v letech 2010 až 2012 soubor 21 rozhodnutí o poskytnutí dotace s nepřímými náklady, kterými za podmínek v nich uvedených rozhodl o poskytnutí dotace žalobkyni na 21 projektů pod registračními čísly označenými výše v bodě 1 odůvodnění tohoto rozsudku (dále jen „**projekty**“).
5. Žalobkyně uvedla, že je na základě předmětných 21 rozhodnutí o poskytnutí dotace ve vztahu k žalovanému příjemcem dotace, přičemž má s ohledem na ustálenou rozhodovací praxi soudů za to, že vztah mezi poskytovatelem a příjemcem dotace je vztahem veřejnoprávním vyplývajícím z rozhodnutí správního orgánu, a její nároky lze proto uplatnit prostřednictvím žaloby podle soudního řádu správního. Podle žalobkyně přitom není i s ohledem na závěry Ústavního soudu k § 14e rozpočtových pravidel vyslovené v nálezu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14 dána zákonná překážka soudního přezkumu v dané záležitosti.
6. Žalobkyně v rámci popisu skutkové situace v žalobě konstatovala, že v rámci realizace podpořených projektů zadávala veřejnou zakázku „*Dodávka výpočetní techniky, software a projekční techniky pro projekty OP VK na MENDELU*“ (dále jen „**veřejná zakázka**“). Žalovaný přitom v průběhu roku 2013 v rámci předkládání žádostí o platbu žalobkyni krátil u projektů platby z důvodu podezření na porušení rozpočtové kázně chybným provedením zadávacího řízení k veřejné zakázce. Žalovaný na základě svého šetření vyslovil pochybnost a z důvodu takto jím zjištěných „nesrovnalostí“ přistoupil podle žalobkyně ke krácení dotace v celkovém objemu 6 569 742 Kč v přímých nákladech a 631 592 Kč v nepřímých nákladech pro údajné nesplnění podmínek zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 137/2006 Sb.**“). Celková částka nevyplacených dotací činí podle žalobkyně 7 201 334 Kč (včetně způsobilé části DPH).
7. Žalobkyně dále zdůraznila, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže v rámci postupu činěného k podání neúspěšného uchazeče o přidělení veřejné zakázky i Finanční úřad pro Jihomoravský kraj v rámci kontrol porušení rozpočtové kázně dospěly k závěru, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

žalobkyně neporušila zásady zákona č. 137/2006 Sb. při výběru dodavatele veřejné zakázky a neporušila podmínky rozhodnutí ani příručky pro příjemce dotace.

8. Žalobkyně namítala, že faktické zadržování jednotlivých dotací považuje za nezákonný postup správního orgánu zejména vzhledem k zásadní vadě, kterou je nevydání přezkoumatelného rozhodnutí, které by se vypořádalo s přesným vymezením žalovaným tvrzeného porušení podmínek poskytnutí dotace. Také řádné odůvodnění uložených sankcí vzhledem k závažnosti žalovaným tvrzených pochybení podle žalobkyně zcela absentuje.
9. Žalobkyně dále popsala komunikaci vedoucího ekonomického odboru rektorátu a posléze rektora se žalovaným s tím, že k žádosti rektora bylo žalovaným přislíbeno posouzení nezpůsobilosti výdajů některých projektů a žalovaným bylo deklarováno vydání tzv. Oznámení Řídícího orgánu OP VK ve věci nezpůsobilosti výdajů projektů (dále jen „oznámení“) s informací, že do doby vydání oznámení není možné související výdaje žalobkyně požadovat k proplacení. Termín vydání těchto oznámení však nebyl podle žalobkyně žalovaným nikdy sdělen. Zjištěné nesrovnalosti neobjasňoval podle žalobkyně ani přípis náměstkyně pro evropské fondy žalovaného čj. MŠMT-2108/2015-4, který žalobkyně obdržela dne 3. 8. 2015, v němž bylo opět přislíbeno, že o nezpůsobilosti výdajů přes nezjištěné porušení rozpočtové kázně bude žalobkyně informována formou „Oznámení příjemci podpory o trvání na nezpůsobilém výdaji“. V přiměřeném čase více jak 90 dnů však přislíbené oznámení nebylo doručeno a žalobkyně po další urgenci obdržela dne 4. 12. 2015 pouze devět neodůvodněných a nepřezkoumatelných tzv. „Oznámení řídicího orgánu OP VK“ (pozn. ve skutečnosti jich bylo celkem 29 – viz níže) k údajným jednotlivým dílčím nesrovnalostem, navíc doplněných informací, že řídicí orgán OP VK se opětovně obrátí na finanční úřad. Neformálním dotazem u finančního úřadu žalobkyně zjistila, že žalovaný se na finanční úřad doposud neobrátil a pokud takový požadavek bude v budoucnu ze strany žalovaného vznesen, finanční úřad se jím s nejvyšší pravděpodobností, v souladu se zásadou *ne bis in idem*, nebude opakovaně zabývat.
10. Žalobkyně podala proti tomuto postupu v souladu s ustanoveními Příručky pro příjemce OP VK vůči žalovanému námitky. Žalovaný však na tyto námitky, odeslané pod čj. 2244/2016-983 dne 5. 2. 2016 a převzaté žalovaným 8. 2. 2016, nikdy nereagoval.
11. Žalobkyně namítla, že s trvajícím faktickým konáním žalovaného bez právního důvodu zásadně nesouhlasí a považuje postup žalovaného přinejmenším za nečinnost, případně za nezákonný zásah správního orgánu.
12. Žalobkyně namítala, že žalovaný porušil zákon, a to nevydáním přezkoumatelného úkonu správního orgánu ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve věci poskytnutí dotace, kterým je v případě faktického krácení dotace tzv. Oznámení Řídícího orgánu OP VK ve věci nezpůsobilosti výdajů projektů, ač nadále upírá žalobkyni nárok na část dotace, na kterou má jinak žalobkyně podle vydaných rozhodnutí o poskytnutí dotace nárok. Současně pak žalovaný jako správní orgán podle žalobkyně porušil zákon nezákonným zásahem do práv žalobkyně ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s. ve věci poskytnutí dotace, spočívajícím v nezákonném postupu při aplikaci rozpočtových pravidel, který zatímně vyúsťuje na základě nesprávného právního posouzení záležitosti žalovaným ve faktické „nevyplacení“ části dotace navzdory tomu, že jejímu vyplacení nic nebrání. Žalovaný i přes závěry vyslovené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže i finančním úřadem podle žalobkyně nadále postupuje v rozporu s rozpočtovými pravidly a navzdory legitimnímu

očekávání žalobkyně na poskytnutí zadržované části dotace při splnění podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace zkracuje žalobkyni na jejích majetkových právech.

13. Žalobkyně podotkla, že žalovaný již v roce 2013 vyslovil tzv. pochybnost a na základě jím zjištěných „nesrovnalostí“ přistoupil ke krácení dotace v celkovém objemu 6 569 742 Kč v přímých nákladech a 631 592 Kč v nepřímých nákladech, a to zejména pro údajné nesplnění podmínek zákona o veřejných zakázkách. Žalobkyně se několikrát opakovaně domáhala vydání přezkoumatelného stanoviska žalovaného, nejprve podvkrát méně formální cestou prostřednictvím korespondence vedoucí ekonomického odboru rektorátu, následně dopisem statutárního zástupce žalobkyně ze dne 16. 12. 2015 a konečně podáním námitek proti postupu žalovaného, doručených také ministryni, stojící v čele žalovaného, dne 8. 2. 2016. Žalobkyně již nicméně v současné době neočekává, že by o podaných námitkách hodlal žalovaný jakkoliv rozhodnout, jelikož podle několikrát různým příjemcům dotací deklarovaného názoru žalobkyně není rozhodnutí o neposkytnutí části dotace rozhodnutím ve smyslu správního řádu a nevztahují se na něj předpisy o správním řízení, přičemž žalovaný v podobných případech patrně vůbec nepřipouští aplikaci správního řádu. Proto je žalobkyně toho názoru, že žaloba pro nečinnost resp. na ochranu před nezákonným zásahem je za popsané situace efektivním prostředkem ochrany.
14. Žalobkyně rekapitulovala právní úpravu obsaženou v § 14e rozpočtových pravidel a uzavřela, že žalovaný není oprávněn zadržovat vyplacení části dotace resp. skutečnost vyplacení dotace oddalovat svojí nečinností. Nevyplacení části dotace je možné učinit pouze v případech, mezích a způsobem stanovených zákonem a přípustné postupy upravují rozpočtová pravidla. Není myslitelné, aby poskytovatel dotace krátil dotaci na základě svévolné úvahy, aniž by takový postup řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Žalovaný konstantně zastává názor, že správní nebo soudní přezkum není možný, nebo takovému svojí nečinností dlouhodobě brání. Žalovaný doposud ani neodůvodnil svoje dosavadní nekonání zadržováním části dotace. Zejména žalovaný doposud neuvedl, podle jakého ustanovení zákona postupuje, což by pravděpodobně ani nemohl, protože takový předpis ani neexistuje. Doposud žalovaným vydané tzv. Oznámení Řídícího orgánu OP VK ve věci nezpůsobilosti výdajů projektů naprosto nevyhovuje formálním a obsahovým náležitostem správního rozhodnutí. Žalobkyně je navíc přesvědčena, že žalovaný nemá části dotací zadržovat, neboť o správnosti postupu žalobkyně svědčí závěry daňových kontrol dotčených projektů a oznámení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Žalovaný se rovněž vůbec nevypořádal a ani nepokusil vypořádat s námitkami žalobkyně, že tzv. oznámení žalovaného neobsahuje základní náležitosti správního jednání. Postup žalovaného je podle žalobkyně nepřezkoumatelný a tudíž protizákonný. Tím, že žalovaný zadržuje části dotací, na které má žalobkyně podle rozhodnutí o poskytnutí dotací nárok, aniž by k tomu měl žalovaný právní titul, porušuje subjektivní veřejná práva žalobkyně, zejména zákonné právo na spravedlivý proces, když dlouhodobě neposkytuje přezkoumatelný závěr v záležitostech nevyplacení části dotací. Žalovaný tak porušuje základní principy právního státu – zásadu zákonnosti, právní jistoty a ochrany legitimního očekávání, a to v nejrůznějších projevech, jakými jsou předvídatelnost práva, ochrana oprávněné důvěry v právo, zákazu překvapivých rozhodnutí a povinnost neohrožovat důvěru osob v jednání veřejné moci, coby zásady nejčastěji zdůrazňované v rozhodovací praxi Ústavního soudu (např. nálezy sp. zn. I. ÚS 647/2002, sp. zn. III. ÚS 252/2004 nebo Pl. ÚS 6/2005). Žalobkyně doplnila, že postup žalovaného považuje rovněž za nezákonný zásah správního orgánu, neboť žalovaný zadržuje části dotací v rozporu s výsledky

daňových kontrol a se stanoviskem Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to aniž vydal jakékoliv svoje přezkoumatelné stanovisko k předmětné záležitosti.

15. Žalobkyně dále uvedla, že nesouhlasí s názorem žalovaného také po věcné stránce, tedy že mohlo dojít k porušení rozpočtové kázně, resp. že část výdajů žalobkyně je nezpůsobilých. Žalobkyně je na základě stanovisek finančního úřadu a Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže přesvědčena, že nárokové výdaje způsobilé jsou, neboť žalobkyně postupovala v souladu se zákonem i s rozhodnutím o poskytnutí dotace i s pravidly platnými pro OP VK. Žalovaný popsaným postupem zasáhl do práv žalobkyně tím, že jí finančně poškozuje, když svým nepředvídatelným a nepřezkoumatelným stanoviskem krátí žalobkyni na jejích majetkových právech, čímž porušuje právo žalobkyně vlastnit majetek, což je zaručeno ustanovením čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný rovněž porušuje právo žalobkyně na legitimní očekávání, zaručené v ustanovení čl. 1 Dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod; konkrétně legitimní očekávání žalobkyně, že její majetkový nárok nebude opomenut. Toto legitimní očekávání je rovněž v souladu s rozhodovací praxí Evropského soudu pro lidská práva, viz např. rozhodnutí ve věcech Broniowski vs. Polsko z roku 2002, Zwierzinski vs. Polsko z roku 1996 a Beyeler vs. Itálie z roku 1996, a rozhodovací praxí Ústavního soudu, např. nálezů I. ÚS 185/2004, IV. ÚS 525/2002 a Pl. ÚS 2/2002, nedílnou součástí ochrany majetkových práv subjektu.
16. Žalobkyně zdůraznila, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Ans 4/2013 ze dne 30. 6. 2014 představuje rozhodnutí o poskytnutí dotace závazný příslib poskytovatele, že užije své volné správní uvážení ohledně poskytnutí dotace určitým způsobem, tj. že dotaci příjemci poskytne při splnění daných podmínek. Pokud by však za této situace příjemce splnil všechny požadované podmínky a poskytovatel mu dotaci nevyplatil, dopustil by se nezákonného zneužití správního uvážení a porušení principu legitimacy očekávání. V tomto směru žalobkyně poukázala na závěry vyslovené Ústavním soudem v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 12/14 ze dne 16. 6. 2015.
17. Žalobkyně shrnula, že postup žalovaného, kterým zadržuje části dotací, zasahuje do jejích práv, neboť se negativně projevuje v její právní sféře, bez řádného právního titulu, postupem rozporným se zákonem, s rozpočtovými pravidly i s legitimním očekáváním žalobkyně. S ohledem na věcné, formální a obsahové vady postupu žalovaného, spolu s nesouladem zadržování částí dotací s právními předpisy, žalovaný postupuje podle žalobkyně způsobem, který je nepřezkoumatelný, nesprávný a nezákonný.
18. Žalobkyně zdůraznila, že se touto žalobou domáhá vydání přezkoumatelného správního rozhodnutí žalovaným ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s., které by žalovaný vydal v postavení správního orgánu, které nebude trpět vadami způsobujícími jeho nezákonnost a k jehož učinění bude mít žalovaný zákonné zmocnění. Současně uvedla, že pro případ, že by soud dospěl k závěru, že žalovaný není oprávněn vydávat rozhodnutí v předmětné záležitosti v postavení správního orgánu a tím není ani oprávněn nadále tak zadržovat část dotace, se žalobkyně touto žalobou alternativně domáhá ochrany před nezákonným postupem žalovaného, tedy aby soud ve smyslu § 82 s. ř. s. zakázal žalovanému pokračovat v zadržování částí dotace a tím v pokračování porušování práva žalobkyně.

III. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 3. 2. 2017 především namítl, že žalobkyně nepřipustně brojí v podané žalobě alternativním petitum. Současně odmítl, že by se

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

dopustil tvrzené nečinnosti ve smyslu nevydání oznámení o nevyplacení části dotace ve všech 21 dotačních projektech, které jsou předmětem žaloby. Uvedl, že v daném případě postupoval v souladu s ustanovením § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel ve znění účinném do dne 19. 2. 2015, když vydal „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 7. 8. 2013 (čj. MSMT-32428/2013-1) v rámci projektu s registračním číslem CZ.1.07/2.2.00/15.0080; „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 7. 11. 2013 (čj. MSMT-44794/2013-1) v rámci projektu s registračním číslem CZ.1.07/2.2.00/15.0084; „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 7. 10. 2013 (čj. MSMT-40612/2013-1) v rámci projektu s registračním číslem CZ.1.07/2.2.00/15.0122; „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 6. 12. 2013 (čj. MSMT-48383/2013-1) v rámci projektu s registračním číslem CZ.1.07/2.4.00/17.0020; „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 7. 8. 2013 (čj. MSMT-32428/2013-1) v rámci projektu s registračním číslem CZ.1.07/2.4.00/17.0027; „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 7. 8. 2013 (čj. MSMT-32428/2013-1) v rámci projektu s registračním číslem CZ.1.07/2.3.00/35.0008; „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 6. 9. 2013 (čj. MSMT-35651/2013-1) v rámci projektu s registračním číslem CZ.1.07/2.4.00/31.0032; „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 7. 10. 2013 (čj. MSMT-40612/2013-1) v rámci projektu s registračním číslem CZ.1.07/2.4.00/31.0089; „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 4. 7. 2013 (čj. MSMT-28693/2013-1) v rámci projektu s registračním číslem CZ.1.07/1.3.00/19.0004; „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 7. 6. 2013 (čj. MSMT-24630/2013-1) v rámci projektu s registračním číslem CZ.1.07/2.4.00/17.0023; „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 7. 5. 2013 (čj. MSMT-18305/2013) v rámci projektu s registračním číslem CZ.1.07/2.3.00/20.0265; „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 7. 8. 2013 (čj. MSMT-32428/2013-1) v rámci projektu s registračním číslem CZ.1.07/2.3.00/20.0267; „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 6. 9. 2013 (čj. MSMT-35651/2013-1) v rámci projektu s registračním číslem CZ.1.07/2.3.00/20.0269; „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 7. 8. 2013 (čj. MSMT-32428/2013-1) v rámci projektu s registračním číslem CZ.1.07/2.2.00/28.0220; „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 6. 9. 2013 (čj. MSMT-35651/2013-1) v rámci projektu s registračním číslem CZ.1.07/2.2.00/28.0018; „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 7. 8. 2013 (čj. MSMT-32428/2013-1) v rámci projektu s registračním číslem CZ.1.07/2.2.00/28.0019; „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 7. 8. 2013 (čj. MSMT-32428/2013-1) v rámci projektu s registračním číslem CZ.1.07/2.2.00/28.0021; „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 7. 8. 2013 (čj. MSMT-32428/2013-1) v rámci projektu s registračním číslem CZ.1.07/2.2.00/28.0303; „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 6. 9. 2013 (čj. MSMT-35651/2013-1) v rámci projektu s registračním číslem CZ.1.07/2.2.00/28.0305; „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 7. 8. 2013 (čj. MSMT-32428/2013-1) v rámci projektu s registračním číslem CZ.1.07/2.2.00/28.0306 a „Oznámení příjemci

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“ ze dne 6. 6. 2014 (čj. MSMT-20068/2014-1) v rámci projektu s registračním číslem CZ.1.07/2.3.00/30.0017 (dále společně jen jako „oznámení příjemci podpory“).

20. K povaze oznámení příjemci podpory žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 226/2015 uvedl, že opatření vydané dle ustanovení § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel je správním rozhodnutím v materiálním smyslu. Z materiálního hlediska je proto nutné považovat tato oznámení příjemci podpory za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., která jsou přezkoumatelná ve správním soudnictví. Žalovaný namítl, že tato oznámení žalobkyně v žalobním petitu zřejmě záměrně nenapadá, neboť by ve vztahu k nim byla žaloba nepřípustná pro opožděnost. Takové jednání žalobkyně považuje žalovaný za ryze účelové. V žalobě žalobkyně sama uvádí, že žalovaný na základě svého šetření již v roce 2013 přistoupil ke krácení dotace, čímž sama popírá tvrzenou nečinnost žalovaného.
21. Podle žalovaného oznámení příjemci podpory obsahují informace o pochybení v rámci konkrétního projektu, odkaz na porušené podmínky příslušných rozhodnutí o poskytnutí dotace a odůvodnění krácení dotace, včetně jeho výše a dalších informací, ze kterých je zjevné, že žalobkyni nebude vyplacena dotace v plné výši. Doručení oznámení příjemci podpory pak žalovaný osvědčoval doklady o doručení každého z těchto rozhodnutí.
22. Žalovaný ve vyjádření k žalobě rovněž namítl, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu je podle ustanovení § 82 s. ř. s. v tomto případě nepřípustná, neboť zákon výslovně vylučuje její použití v případě, kdy bylo v dané věci vydáno správní rozhodnutí. Nadto byl žalovaný přesvědčen, že se nemohl dopustit nezákonného zásahu vůči žalobkyni, neboť postupoval zcela v intencích ustanovení § 14e rozpočtových pravidel.
23. Žaloba by tak dle názoru žalovaného měla být pro nepřípustnost odmítnuta, resp. jako nedůvodná zamítnuta.
24. Žalovaný dále ve svém vyjádření popsal proces vydání 21 rozhodnutí o poskytnutí dotace na jednotlivé dotační projekty. Současně uvedl, že v průběhu roku 2013 byla v rámci kontroly předkládaných monitorovacích zpráv a žádostí o platbu u výše uvedených projektů identifikována pochybení ve veřejné zakázce, z níž bylo nárokovány výdaje ve všech těchto projektech, zakládající porušení zákona č. 137/2006 Sb. Žalovaný doplnil, že na základě výsledku kontroly veřejné zakázky byly v souladu s rozhodnutími o poskytnutí dotace výdaje spojené s veřejnou zakázkou u 21 projektů, které jsou dotčeny žalobou, shledány jako nezpůsobilé v celkové výši hodnoty veřejné zakázky, tedy 7 201 334 Kč (vč. způsobilé části DPH). V návaznosti na argumentaci uvedenou na str. 9 – 12 vyjádření žalovaný konstatoval, že při posuzování pochybení žalobkyně v rámci zadávání veřejné zakázky postupoval v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., rozhodovací praxí Úřadu, jakožto orgánu dohledu nad postupy zadavatele při zadávání veřejných zakázek a současně v souladu s rozhodovací praxí kontrolních orgánů Evropské komise. O popsanych pochybeních ve veřejné zakázce žalovaný předběžně informoval žalobkyni v rámci jednotlivých projektů, jež jsou předmětem žaloby, prostřednictvím emailové komunikace.
25. Žalovaný doplnil, že v návaznosti na zjištěná pochybení byla žalobkyni zaslána předmětná oznámení příjemci dotace, v nichž byla žalobkyně rovněž informována o předání věci místně příslušnému finančnímu úřadu k prošetření podezření na porušení rozpočtové kázně dle ustanovení § 44 odst. 1 rozpočtových pravidel. Žalovaný tedy v souladu se

zákonem informoval o pochybení žalobkyně ve veřejné zakázce příslušný finanční úřad a Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Žalovaný konstatoval, že v reakci na žádost žalobkyně ze dne 9. 11. 2015, čj. 18881/2015-980, zaslal žalovaný žalobkyni ke každému jednotlivému projektu dopis nazvaný „Oznámení Řídícího orgánu OP VK“ ze dne 30. 11. 2015, kterým žalobkyni sdělil, že i přes posouzení případu finančním úřadem a Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, trvají důvody nevyplacení části dotace.

26. Žalovaný shrnul, že postupoval v souladu s § 14e rozpočtových pravidel, když vydal předmětná oznámení příjemci podpory. Účelem jednání žalovaného bylo včasné zabránění zneužití veřejných prostředků, přičemž je zřejmé, že pouhé konstatování porušení pravidel poté, co již byly tyto prostředky nezákonně čerpány a použity, by mohlo mít pouze akademickou povahu. Předmětná oznámení příjemci podpory je třeba podle žalovaného považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu a jedná o rozhodnutí, která mohla žalobkyně jako jediná v řádné lhůtě napadnout správní žalobou, což však neučinila. Současně žalovaný doplnil, že postupoval v souladu se zákonem, který umožňuje nevyplatit dotaci nebo její část na základě domněnky, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie, toliko poskytovateli dotace. Finanční úřad rozhoduje o porušení rozpočtové kázně podle § 44 a násl. rozpočtových pravidel, nikoli o postupu podle § 14e tohoto zákona. Rovněž příslušnost Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže je zcela jiná, neboť spočívá v posuzování, zda v předmětném případě došlo ke spáchání správního deliktu podle zákona č. 137/2006 Sb. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobkyně o tom, že žalovaný nevydal rozhodnutí, které by se vypořádalo s přesným vymezením tvrzeného porušení podmínek poskytnutí dotace. Pokud žalovaný postupoval dle ustanovení § 14e rozpočtových pravidel a vydal oznámení příjemci podpory, která jsou rozhodnutím v materiálním smyslu, nemohl být vůči žalobkyni nečinný. Postup žalovaného tak nemůže být podle jeho přesvědčení zásahem do majetkových práv žalobkyně a porušením zásady legitimního očekávání.
27. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně nemůže ve sporu obstát, neboť žalovaný vydal v souladu s ustanovením § 14e rozpočtových pravidel oznámení příjemci podpory, která je třeba dle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu považovat za správní rozhodnutí v materiálním smyslu a nemohl tak z povahy věci být ve vztahu k žalobkyni nečinný. Ze stejného důvodu se pak žalovaný nemohl ani dopustit nezákonného zásahu vůči žalobkyni.

IV. Replika žalobkyně

28. V replice ze dne 20. 4. 2017 se pak žalobkyně soustředila „na věcný obsah týkající se nevyplacených dotací jednotlivým projektům uvedeným ve správní žalobě“, přičemž činila spornými závěry žalovaného k jednotlivým zjištěním zakládajícím podle žalovaného porušení zákona č. 137/2006 Sb. při zadání veřejné zakázky.

V. Dosavadní průběh řízení

29. Usnesením ze dne 7. 2. 2018, čj. 10 A 207/2016 - 50, doručeným žalobkyni dne 9. 2. 2018, zdejší soud žalobkyni vyzval, aby do sedmi dnů od doručení tohoto usnesení odstranila vady podání tak, že vyjasní, zda podává žalobu proti nečinnosti, nezákonnému zásahu či oba žalobní typy zároveň. V odůvodnění usnesení přitom uvedl, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je žalobce povinen vždy zvolit jeden žalobní typ vymezený v soudním řádu správním a nemůže jednotlivé žalobní typy navzájem zaměňovat nebo je v žalobě směšovat (srov. rozsudky ze dne 20. 4. 2005, čj. 7 Afs 84/2004 -

84, či ze dne 9. 7. 2009, čj. 7 Aps 2/2009 - 197). Ve správním soudnictví se nepřipouští alternativní či eventuální petit, pokud by alternativy či eventuality měly spočívat v odlišných žalobních typech (srov. rozsudky ze dne 26. 10. 2004, čj. 6 Ans 1/2003 - 101, publ. pod č. 652/2005 Sb. NSS, či ze dne 9. 12. 2015, čj. 10 Afs 151/2015 - 27). Současně ovšem zdejší soud v odůvodnění předmětného usnesení konstatoval, že v případě procesní nejistoty ohledně správného žalobního typu žalobkyně může podat více žalob zároveň, a to i v jediném podání. Za všechny podané žaloby však vzniká poplatková povinnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, čj. 6 As 69/2016 - 39, č. 3412/2016 Sb. NSS, bod 15). S ohledem na výše uvedené soud žalobkyni vyzval, aby ve lhůtě 7 dnů od doručení usnesení odstranila vadu svého podání spočívající v alternativně (eventuálně) formulovaném petitu žaloby proti nečinnosti, respektive proti nezákonnému zásahu žalovaného s tím, že žalobkyně je povinna buď zvolit jeden z uvedených žalobních typů, nebo jednoznačně uvést, že trvá na projednání obou žalob se všemi procesními důsledky.

30. Podáním ze dne 16. 2. 2018 žalobkyně v reakci na uvedenou výzvu uvedla, že „z procesní opatrnosti ohledně správného žalobního typu podává dvě žaloby současně v jediném podání. Trvá tak na projednání obou žalob“. Současně v předmětném podání zopakovala žalobní návrhy uvedené v žalobě.
31. Usnesením ze dne 22. 2. 2018, čj. 10 A 207/2016 - 58, Městský soud v Praze podle § 39 odst. 2 s. ř. s. *per analogiam* vyloučil k samostatnému projednání žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného, kterou se žalobkyně domáhala, aby soud rozsudkem určil, že zásah žalovaného jako řídicího orgánu Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost, spočívající ve faktickém nevyplácení části dotací, v celkovém rozsahu 7 201 334 Kč včetně způsobilé části DPH, přiznaných souborem 21 rozhodnutí o poskytnutí dotace, aniž by ve věci bylo vydáno správní rozhodnutí, je nezákonný. Učinil tak se zřetelem k tomu, že žaloby podané současně v jediném podání jsou žalobami odlišných žalobních typů, kterým odpovídají v soudním řádu správním relativně samostatné procesní úpravy, jež se liší co do stanovení počátku běhu lhůt k uplatnění žaloby, jejích náležitostí, úpravy aktivní i pasivní procesní legitimace, úpravy toho, k jakému datu soud zjišťuje skutkový a právní stav atd. Podle Městského soudu v Praze by tedy bylo s ohledem na uvedené mimořádně obtížné vést společné řízení o obou podaných žalobách současně tak, aby bylo možno na jeho konci rozhodnout v souladu s požadavky obou procesních úprav připadajících v úvahu. Dalším důvodem, pro který pak zdejší soud přistoupil k vyloučení podané zásahové žaloby k samostatnému projednání, je vzájemný vztah obou žalobních typů (§ 85 s. ř. s.).
32. Městský soud v Praze posléze usnesením ze dne 21. 3. 2018, čj. 10 A 47/2018 - 18, žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s. Městský soud uzavřel, že žalovaný vydal mezi květnem a prosincem roku 2013 celkem 9 oznámení příjemci podpory, kterými žalobkyni informoval o krácení dotací. Tato oznámení byla vydána v souladu s § 14e rozpočtových pravidel a bylo je dle soudu třeba považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu. Městský soud poukázal na závěry vyslovené v řízení o nečinnostní žalobě žalobkyně v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, sp. zn. 10 A 207/2016, a žalobu na ochranu před nezákonným zásahem odmítl s tím, že žalobkyně se mohla v posuzované věci domáhat ochrany prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Městský soud přitom žalobkyni nepoučoval o možnosti upravit

podanou žalobu na jiný žalobní typ a nevyzýval ji k úpravě žaloby, neboť případná žaloba podaná ve smyslu § 65 s. ř. s. by v daném případě byla opožděná.

33. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 3. 2019, čj. 5 Afs 123/2018 - 45, předmětné usnesení Městského soudu v Praze zrušil. S poukazem na závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2017, čj. 6 Afs 270/2015 - 48, v rozsudku ze dne 26. 10. 2017, čj. 9 Afs 168/2017 - 36, a v rozsudku ze dne 27. 7. 2017, čj. 9 As 94/2016 - 48, Nejvyšší správní soud uzavřel, že v dalším řízení si musí zdejší soud ujasnit, zda žalovaný pouze dočasně pozastavil vyplacení dotace, či dotaci konečným způsobem zkrátil. V případě, že by městský soud dospěl k závěru, že žalovaný pouze dočasně pozastavil výplatu části dotací a FÚ následně nezjistil žádné pochybení na straně žalobkyně, mohlo by se dle Nejvyššího správního soudu skutečně jednat o nezákonný zásah z důvodu zadržování finančních prostředků, na které měla žalobkyně nárok, přičemž právě tímto způsobem žalobkyně podle Nejvyššího správního soudu koncipovala podanou žalobu. Nejvyšší správní soud rovněž konstatoval, že pokud by městský soud opakovaně dospěl k názoru, že žalobkyně brojí proti rozhodnutí, jímž jí byla konečným způsobem krácena dotace, až tehdy bude namíste zabývat se opětovně tím, zda je třeba žalobkyni vyzvat k „překvalifikaci“ žaloby, či by takový postup byl (např. z důvodu opožděnosti žaloby) bezpředmětný.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

34. Městský soud v Praze posoudil z dále popsaných důvodů předmětnou žalobu jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného podle části třetí třetího dílu hlavy druhé s. ř. s. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, když byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili (jejich souhlas byl s ohledem na § 51 odst. 1 větu druhou s. ř. s. presumován). Soud přitom nepřistoupil k provádění žalobkyní navrhovaných důkazních prostředků při jednání, neboť pro meritorní závěry soudu postačoval obsah správního spisu předloženého žalovaným k výzvě soudu (důkazní prostředky předložené žalobkyní byly jeho součástí, popř. nemohly na meritorním posouzení rozhodných otázek soudem ničeho změnit), když spor byl mezi účastníky veden fakticky toliko o posouzení rozhodné právní otázky.
35. Žalobkyně podanou žalobu podřadila žalobnímu typu předvídanému v § 4 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 82 a násl. s. ř. s.
36. Podle § 82 s. ř. s. se může *„každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl přímo zaměřen proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou domáhat u soudu ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný“*. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (k tomu více viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005 - 65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS).

37. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že přesná definice „zásahu“ možná není, protože pod tento pojem spadá velké množství často jen faktických (ústně či jinak vyjádřených) a neformálních činností správních orgánů, ke kterým jsou různými zákony oprávněny. Vždy jde o úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují. Bez ohledu na to, zda mají tyto úkony formální povahu či nikoliv, je jejich pojmovým znakem fakt, že jsou způsobilé atakovat právní sféru fyzické či právnické osoby tím, že je povinna na základě takového úkonu něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět.
38. První otázkou, kterou si musí soud v případě zásahové žaloby položit, tedy je, zda jednání žalovaného vůbec může z povahy věci představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.
39. V tomto ohledu přitom vyšel soud ze závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku vycházejícího z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, dle něhož by se v posuzované věci skutečně mohlo za určitých podmínek jednat o nezákonný zásah z důvodu zadržování finančních prostředků, na které měla žalobkyně dle rozhodnutí o poskytnutí dotace nárok.
40. Městský soud v Praze proto učinil dílčí závěr, že žalobkyní v žalobních tvrzeních popsané jednání žalovaného spočívající v zadržování dotačních prostředků pojmově může představovat nezákonný zásah podle § 82 s. ř. s. a že podanou žalobu nelze považovat za nepřípustnou.
41. Zdejší soud připomíná, že podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel v rozhodném znění, tj. ve znění účinném do 19. 2. 2015 platilo, že *„poskytovatel nemusí vyplatit část dotace, domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie, a to do výše, která je stanovena v rozhodnutí o poskytnutí dotace jako nejvyšší možná výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Přitom přihlédne k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace“*.
42. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení *„v případě, že poskytovatel provede při proplácení dotace opatření podle odstavce 1, informuje o něm písemně příjemce a příslušný finanční úřad, a to včetně jeho rozsahu a odůvodnění“*.
43. Podle odst. 3 tohoto ustanovení pak platilo, že *„provede-li poskytovatel opatření podle odstavců 1 a 2, může pokračovat v proplácení zbývajících částí dotace“*.
44. Konečně podle odst. 4 předmětného ustanovení platilo, že *„na opatření podle odstavců 1 až 3 se nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání“*.
45. Povahou opatření poskytovatele dotace spočívajícího v nevyplacení dotace na základě zjištění porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie se v minulosti opakovaně ve své rozhodovací praxi zabýval Nejvyšší správní soud.
46. V klíčovém rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2017, čj. 6 Afs 270/2015 - 48, v němž se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vypořádal s do té doby relativně rozpornou rozhodovací praxí jednotlivých senátů Nejvyššího správního soudu k povaze opatření podle § 14e rozpočtových pravidel (k judikatornímu vývoji srov. podrobněji např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, čj. 6 Afs 2/2016 - 50), přitom rozšířený senát uzavřel, že *„domníval-li se poskytovatel dotace, že došlo k porušení pravidel pro zadání veřejné zakázky, aniž by současně došlo k porušení rozpočtové kázně (peněžní prostředky nebyly vyplaceny), měl dle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o*

rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném do 19. 2. 2015, pravomoc rozhodnout s konečnou platností o nevyplacení dotace či její části. Takový úkon poskytovatele je rozhodnutím správního orgánu přezkoumatelným ve správním soudnictví na základě žaloby dle § 65 odst. 1 soudního řádu správního“ (pozn. zvýraznění doplněno).

47. Rozšířený senát v předmětném rozhodnutí konstatoval, že „ustanovení § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel je formulováno tak, že nejprve obsahuje dispozici (poskytovatel nemusí vyplatit část dotace) a teprve poté hypotézu (domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie). Mohlo by se jevit, že vyplacení dotace je faktickou činností, kterou se poskytovatel dotace rozhodne před jejím započítáním nebo v jejím průběhu změnit tak, že dotaci nebo její část nevyplatí a příjemce dotace o tom pouze neformálně informuje. Pak by nezákonné nevyplacení dotace představovalo spíše nezákonný zásah, proti němuž se lze bránit žalobou dle § 82 s. ř. s.

Rozpočtová pravidla, ale výslovně stanoví, že je třeba příjemci dotace nevyplacení dotace nejen oznámit, ale oznámení musí obsahovat i určité formální náležitosti. V oznámení musí poskytovatel uvést rozsah krácení dotace a důvody, pro které ke krácení došlo. Musí přihlídnout i k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace (srov. § 14e odst. 2 rozpočtových pravidel). Nejedná se tedy o neformální úkon, který by pro nedostatek předepsané formy nemohl být považován za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.

Výše uvedenému závěru nebrání ani zákonem stanovená výluka obecných předpisů o správním řízení, neboť na vydání tohoto rozhodnutí je možné dle § 180 odst. 1 správního řádu aplikovat v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, správní řád. Rozpočtová pravidla nehledě na to, že § 14e byl do nich vložen v roce 2012, je totiž nutno považovat ve vztahu ke správnímu řádu za dosavadní právní předpis (blíže srov. usnesení rozšířeného senátu ve věci Státní maturity). Je tedy nutné dovodit, že rozhodnutí poskytovatele dotace o pozastavení (krácení) dotace individuálním správním aktem splňujícím materiální i formální znaky vyžadované § 65 odst. 1 s. ř. s., a může být tedy podrobeno soudnímu přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Je zde adresát tohoto rozhodnutí (příjemce dotace), jehož práva založená rozhodnutím o poskytnutí dotace se tímto aktem závazně mění, resp. ruší, je zde také předepsaný závazný postup předcházející vydání tohoto aktu. Zákon výslovně stanoví i písemnou formu tohoto úkonu a jeho oznámení adresátovi. Jde tedy o vydání rozhodnutí dle § 181 odst. 1 správního řádu a § 65 odst. 1 s. ř. s.“

48. V tomto ohledu se tedy rozšířený senát Nejvyššího správního soudu přiklonil k závěrům vysloveným dříve v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, čj. 2 Afs 226/2015 - 39, a zejména v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, čj. 2 Afs 227/2015 - 38, a ze dne 30. 11. 2016, čj. 6 Afs 2/2016 - 50).
49. Uvedené závěry byly posléze opakovaně reflektovány v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu a krajských soudů, které ve svém posouzení vyšly z toho, že opatření podle § 14e rozpočtových pravidel je třeba považovat za rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., proti němuž musí žalobce brojit žalobou podle naposledy uvedeného ustanovení (srov. mj. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, čj. 9 Afs 168/2017 - 36, ze dne 10. 5. 2017, čj. 6 Afs 55/2016 - 70, ze dne 17. 5. 2017, čj. 4 Afs 60/2017 - 40, ze dne 27. 7. 2017, čj. 9 As 94/2016 - 48, ze dne 4. 5. 2017, čj. 1 As 279/2016 - 47, či ze dne 8. 6. 2017, čj. 1 Afs 332/2016 - 39).

50. Nejvyšší správní soud se přitom v uvedených rozsudcích rovněž opakovaně zabýval otázkou zajištění přístupu k soudu, a to v souvislosti s širokou poučovací povinností soudů se zřetelem k nejistotě účastníků řízení plynoucí z nedostatečné právní úpravy, resp. do rozhodnutí rozšířeného senátu nejednotné rozhodovací praxe správních soudů (co do volby odpovídajícího žalobního typu). Rovněž se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi vypořádal s otázkou včasnosti žalob směřovaných materiálně proti opatření poskytovatele dotace podle § 14e rozpočtových pravidel, kde dovodil, že počátek běhu subjektivní lhůty pro podání žaloby proti opatření podle dle § 14e rozpočtových pravidel nemohl nastat dříve, než poskytovatel dotace rozhodl o opravném prostředku, který sám zakotvil v dotačních pravidlech (jakkoli je toto jeho rozhodnutí o opravném prostředku třeba považovat za nicotné).
51. Dále je třeba zmínit, že rozšířený senát ve shora označeném rozhodnutí též vyslovil požadavky na rozsah odůvodnění rozhodnutí podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel. Obsahem rozhodnutí o nevyplacení dotace či její části by vzhledem k procesní obraně příjemce a následnému soudnímu přezkumu měly vždy být konkrétní skutečnosti, ze kterých poskytovatel dotace dovozuje existenci důvodů, které vedly k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek majících za následek porušení rozpočtové kázně (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, čj. 1 As 279/2016 - 47).
52. Jak však upozornil Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku čj. 5 Afs 123/2018 - 45, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 18. 4. 2017, čj. 6 Afs 270/2015 - 48, zdůraznil potřebu v konkrétním případě rozlišit, jakým způsobem měly být a byly v rámci jednotlivých dotací vyplaceny finanční prostředky. Platí totiž, že jsou-li již nějaké peněžní prostředky příjemci dotace vyplaceny a ten nesplní jakoukoliv podmínku, která se považuje za porušení rozpočtové kázně, pak dnem porušení této podmínky dochází také k porušení rozpočtové kázně. Naopak u dotací poskytnutých *ex post* však před jejich vyplacením nelze dnem porušení podmínky konstatovat porušení rozpočtové kázně, neboť při jejím nedodržení příjemce ještě neobdržel peněžní prostředky. Zdejší soud přitom pro úplnost podotýká, že v posuzované věci reflektoval rovněž navazující rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, dle které nelze pouze na základě způsobu financování (*ex ante* či *ex post*) zjistit, zda byl poskytovatel oprávněn dotaci snížit, či pouze pozastavit platbu (srov. závěry vyslovené v níže citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, čj. 6 Afs 358/2017 - 39; viz dále).
53. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v tomto směru v citovaném rozhodnutí uvedl, že o oprávnění dotaci pouze dočasně nevyplatit půjde zejména v případě „*podezření poskytovatele, že již vyplacené prostředky příjemce použil v rozporu s podmínkami dotačního rozhodnutí, a proto v termínu splatnosti další část dotačních prostředků dle § 14e rozpočtových pravidel nevyplatí. Dospěje-li poté správce daně k závěru, že příjemce dotace skutečně již poskytnuté peněžní prostředky použil v rozporu se stanovenými podmínkami, vyměří příjemci povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně a nevyplacenou platbu na tento odvod započte. Tomuto závěru plně odpovídá i formulace uvedená v § 44a odst. 5 písm. b) rozpočtových pravidel „započítávají i částky, které poskytovatel dosud nevyplatil, protože se domnívá, že byla porušena rozpočtová kázeň“. Jedná se tedy o situaci, kdy se poskytovatel dotace domnívá, že příjemce dotace porušil pravidla pro zadávání veřejných zakázek ohledně již dříve vyplacených prostředků, a proto došlo k porušení rozpočtové kázně, a nevyplatí část dotace, na kterou by jinak měl příjemce dotace nárok, právě ve výši domnělého porušení rozpočtové kázně.*

Pro demokratický právní stát je charakteristický princip právní jistoty, spočívající mimo jiné v tom, že právní pravidla budou jasná a přesná a budou zajišťovat, že právní vztahy a jejich důsledky zůstanou pro adresáty pravidel předvídatelné. Není proto možné připustit, aby přesto, že správce daně dospěl k závěru, že příjemce dotace s peněžními prostředky naložil zcela v souladu s podmínkami přidělené dotace, poskytovatel dotace peněžní prostředky nevyplatil.

Z uvedeného je nutno dovodit dílčí závěr, že svěří-li zákon určitému orgánu pravomoc autoritativně rozhodnout o tom, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, je takovým závěrem poskytovatel dotace vázán. Účinky rozhodnutí o nevyplacení dotace dle § 14e rozpočtových pravidel se budou odvíjet od šetření správce daně.

Dojde-li správce daně k závěru, že se příjemce porušení rozpočtové kázně nedopustil, musí poskytovatel platbu dotace, která byla pozastavena z důvodu podezření na porušení rozpočtové kázně v souvislosti s porušením pravidel pro zadávání veřejných zakázek, vyplatit. Nevyplacení dotace bylo skutečně jen dočasné. Konstatuje-li však správce daně porušení rozpočtové kázně a vyměří odvod za její porušení, k proplacení dotace nedojde, protože nevyplacená část dotace se započte na vyměřený odvod ve smyslu § 44a odst. 5 písm. b) rozpočtových pravidel. Nevyplacení dotace poskytovatelem je ve spojení s vyměřeným odvodem za porušení rozpočtové kázně jejím trvalým snížením.

Obsahem rozhodnutí o nevyplacení dotace či její části by vzhledem k procesní obraně příjemce a následnému soudnímu přezkumu měly vždy být konkrétní skutečnosti, ze kterých poskytovatel dovozuje existenci důvodů, které vedly k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek majících za následek porušení rozpočtové kázně.(...) Věcné hodnocení vytykaného porušení rozpočtové kázně, tedy otázka, zda příjemce dotace skutečně porušil dotační podmínky způsobem majícím za následek porušení rozpočtové kázně, je vyhrazeno až soudnímu přezkumu rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně“.

54. Reflektující uvedená východiska, Nejvyšší správní soud v rozhodovací praxi navazující na předmětné rozhodnutí rozšířeného senátu opakovaně zdůraznil, že je tedy třeba důsledně zkoumat a odlišit, zda v daném případě příjemce dotace porušil rozpočtovou kázeň, či nikoliv. Pokud rozpočtová kázeň porušena nebyla, poskytovatel dotace není oprávněn dotaci definitivně snížit, ale pouze pozastavit a následně se musí řídit názorem příslušného správce daně. Naopak v případech, kdy příjemce poruší pravidla pro zadávání veřejných zakázek, aniž současně byla porušena rozpočtová kázeň, může poskytovatel dle § 14e rozpočtových pravidel dotaci definitivně snížit (srov. body [24] až [27] rozsudku ze dne 26. 10. 2017, čj. 9 Afs 168/2017 - 36). Nejvyšší správní soud přitom v uvedeném rozsudku potvrdil, že „v případě, že by šlo o pouze dočasné pozastavení a správce daně následně nezjistil žádné pochybení na straně stěžovatelky, mohlo se skutečně jednat o nezákonný zásah z důvodu zadržování finančních prostředků, na které měla stěžovatelka nárok“.
55. Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 10. 2018, čj. 6 Afs 358/2017 - 39, velmi podrobně rozlišil, kdy lze dotaci snížit a kdy pouze pozastavit platbu dotačních prostředků (vysvětlil přitom důvody, pro které se nelze omezit toliko na rozlišování *ex ante* a *ex post* poskytnutých dotací), a popsal, v jakých případech je poskytovatel dotace vázán závěry správce daně a zda může vydat nové rozhodnutí o nevyplacení dotace a vypořádat se v něm s opačným závěrem správce daně. Nejvyšší správní soud přitom v uvedeném rozhodnutí zdůraznil, že „jakmile došlo z dotace k uhrazení, byť i jen části výdajů na pochybením zasaženou zakázku, je celá částka určená na tuto zakázku dotčena zjištěným pochybením a ve vztahu k ní dochází k porušení rozpočtové kázně, neboť příjemce v rozsahu

této částky nedodržel všechny své povinnosti. Otázka vyčíslení výše odvodu (která nemusí činit vždy celou dotaci poskytovanou na předmětnou zakázku) navazuje na závěr, že rozpočtová kázeň byla porušena, přičemž pravomoc k posouzení těchto otázek má pouze příslušný finanční úřad“. Zdůraznil přitom, že „pokud má poskytovatel dotace pravomoc pouze zastavit dočasně platbu dotace, neboť vytýkané pochybení je zároveň porušením rozpočtové kázně, rozhodnutí vydané podle § 14e rozpočtových pravidel vyvolává účinky pouze do doby, než příslušný finanční úřad prověří podezření poskytovatele dotace a vyhodnotí, zda skutečně k porušení

rozpočtové kázně došlo, či nikoliv. Dospěje-li k závěru, že nikoliv, je poskytovatel povinen vyplatit pozastavenou část dotace, aniž by musel rozhodnutí podle § 14e rozpočtových pravidel jakkoliv odstraňovat. Rozhodnutí o nevyplacení dotace totiž v takovém případě pozbývá účinků a poskytovatel již nemá oporu pro to, aby na nevyplacení dotace dále trval“.

56. Nejvyšší správní soud přitom v naposledy citovaném rozhodnutí vyslovil závěry týkající se situací, v nichž jsou příjemci dotace dotační prostředky vypláceny rovněž formou zálohy. Uvedl, že „je třeba zohlednit i skutečnost, že projekt může být financován zálohově tak, že na příslušnou etapu je poskytnuta pouze část předpokládaných výdajů a zbytek je vyúčtován spolu s další žádostí o platbu (...). Platba dotace, která je poskytovatelem podle § 14e rozpočtových pravidel krácena v důsledku porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek, tak může být určena i na výdaje spojené s předchozí částí projektu (kde již došlo k případnému pochybení) – tedy k doplacení zálohovaných výdajů, a zároveň k předfinancování další etapy. V takovém případě již mohlo dojít k porušení rozpočtové kázně a je dána pravomoc správce daně posoudit vytýkané pochybení a rozhodnout, zda se příjemce dopustil porušení rozpočtové kázně a kolik v daném případě činí částka odvodu, byť ještě může zbývat k doplacení příslušné zakázky celá částka odpovídající danému pochybení“.
57. V rozsudku ze dne 13. 3. 2018, čj. 2 Afs 343/2017 - 25, Nejvyšší správní soud vycházel z výše citovaného nálezu Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 12/14, z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 6 Afs 270/2015 - 39, jakož i z na něj navazujícího rozsudku ze dne 7. 6. 2017, čj. 6 Afs 270/2015 - 78, a dále z rozsudku čj. 2 Afs 226/2015 - 39, a vyslovil názor, že „lze připustit, že při neshodě názorů obou orgánů na existenci porušení dotačních podmínek je namístě, aby se orgán postihující příjemce dotace (zde stěžovatel) vypořádal s odlišným názorem druhého orgánu (zde finanční úřad); nejde zde však o vázanost (...)“ Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že „na rozdíl od městského soudu, který označil za závazný výsledek daňové kontroly i pro řízení o vyplacení/nevyplacení části dotace, je kasační soud toho názoru, že nové rozhodnutí není vyloučeno. Za předpokladu, že stěžovatel přesvědčivě zdůvodní závažnost auditních zjištění, vypořádá se s rozdílným názorem finančního úřadu a zhodnotí závažnost porušení a jeho vliv na dotaci jako celek, není nové rozhodnutí vyloučeno.“
58. Ve výše citovaném rozsudku ze dne 17. 10. 2018, čj. 6 Afs 358/2017 - 39, však Nejvyšší správní soud k závěrům vyplývajícím z rozsudku čj. 2 Afs 343/2017 - 25, uvedl, že „tento závěr nelze vztáhnout na situaci, kdy poskytovatel nemá právo dotaci definitivně snížit. V takovém případě je totiž vázán závěrem daňové kontroly, přičemž není oprávněn zaujmout jiné stanovisko než správce daně a vydávat nové rozhodnutí, v němž bude trvat na nevyplacení dotace. Citovaný závěr se vztahuje na situaci, kdy rozhodnutí o nevyplacení dotace zrušil správní soud a věc vrátil k novému rozhodnutí poskytovateli dotace, který měl pravomoc dotaci definitivně snížit“.

59. Pokud jde o vlastní posouzení důvodnosti žaloby, soud se tedy ve světle závazného právního názoru vyjádřeného ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu zabýval především posouzením otázky, zda žalovaný v posuzovaném případě pouze dočasně pozastavil vyplacení dotačních prostředků, či dotaci konečným způsobem zkrátil. Vyšel přitom z výše vyložených judikатурních standardů, od nichž nehledal důvodu se v posuzované věci odchýlit.
60. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyni byly v rámci všech 21 projektů před realizací sporných výdajů souvisejících s veřejnou zakázkou poskytnuty dotační prostředky formou zálohy, která v jednotlivých případech dosahovala v souladu s rozhodnutími o poskytnutí dotací 35% celkové části dotace přislíbené rozhodnutími (srov. zprávy o daňové kontrole u jednotlivých projektů, rozhodnutí o poskytnutí dotací).
61. Současně soud ze správního spisu předloženého žalovaným ověřil, že v okamžiku vynaložení sporných výdajů souvisejících s veřejnou zakázkou, byly žalobkyni na její projektový účet připsány dotační prostředky odpovídající uvedeným zálohovým platbám (případně rovněž další platby dotačních prostředků dle jednotlivých žádostí o platbu, jejichž výše odpovídaly již vynaloženým výdajům prokázaným v příslušných žádostech). Ze správního spisu přitom zřetelně vyplývá (zprávy o daňové kontrole u jednotlivých projektů), že žalobkyně realizovala platby na výdaje vynaložené v souvislosti s veřejnou zakázkou z projektového účtu, na který byly dotační prostředky dříve vyplaceny.
62. Soud z rozhodnutí o poskytnutí dotací, dodatků k nim ani z jiných podkladů založených ve správním spisu nezjistil, že by dotační prostředky připsané žalobkyni zálohovými platbami byly omezeny toliko na určitou etapu realizace jednotlivých projektů, resp. že by bylo v rámci jednotlivých projektů na základě dotačních podmínek vyloučeno použít takto poskytnuté dotační prostředky na úhradu nákladů souvisejících s veřejnou zakázkou.
63. Jinak řečeno, z ničeho nevyplývá, že by dotační prostředky poskytnuté prokazatelně žalobkyni předtím, než měla dle poskytovatele pochybit při zadání veřejné zakázky, byly určeny výhradně na úhradu výdajů, které nikterak nesouvisely s předmětnou veřejnou zakázkou. Žádnou takovou okolnost ani jiné relevantní skutečnosti, které by svědčily o opačném závěru, přitom žalovaný netvrdí ani v žádné písemnosti, jež je součástí správního spisu. Ani v průběhu řízení o podané žalobě pak žalovaný nenamítal, že by dotační prostředky poskytnuté žalobkyni před vynaložením výdajů souvisejících s předmětnou veřejnou zakázkou byly určeny toliko na výdaje nikterak nesouvisící s danou veřejnou zakázkou. Ani soud přitom z obsahu správního spisu nezjistil, že by měla žalobkyně v posuzované věci podle poskytovatele porušit povinnosti týkající se veřejné zakázky bez jakékoli vazby na již poskytnuté dotační prostředky, resp. že by žalobkyně k úhradě výdajů souvisejících s veřejnou zakázkou použila při platbě z projektového účtu, na který byly dotační prostředky připsány, v celém rozsahu toliko finanční prostředky odlišné od dříve jí poskytnutých dotačních prostředků.
64. Soud proto vyšel z úvahy, že za dané situace nelze uzavřít, že by žalobkyni byly před vynaložením výdajů souvisejících s předmětnou veřejnou zakázkou identifikovaných poskytovatelem vyplaceny toliko takové dotační prostředky, jež by nebyly přímo určeny k financování výdajů dotčených pochybením, v důsledku něhož žalovaný jako poskytovatel dotace k nevyplacení dotace podle § 14e rozpočtových pravidel přistoupil. Soud nemohl na základě písemností založených ve správním spisu uzavřít ani o tom, že by k úhradě předmětných výdajů žalobkyně nepoužila, a to alespoň zčásti, dříve vyplacené

dotační prostředky. Přitom platí, že pouze v takovém případě by byla ve vztahu k daným dotačním prostředkům ve světle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, čj. 6 Afs 358/2017 - 39, navazujících na závěry vyplývající z rozhodnutí rozšířeného senátu, vyloučena pravomoc správce daně posuzovat otázku porušení rozpočtové kázně žalobkyní a pouze tehdy by byl poskytovatel s konečnou platností oprávněn krátit dotace dle § 14e rozpočtových pravidel v rozhodném znění.

65. V posuzovaném případě tedy z podkladů založených ve správním spisu nijak nevyplývá, že by žalobkyně měla povinnosti na úseku zadávání veřejných zakázek porušit bez jakékoli vazby na již dříve vyplacené (zálohové) dotační prostředky, resp. nebylo zjištěno, že by žalobkyně všechny dříve poskytnuté dotační prostředky vynaložila toliko na realizaci jiných výdajů nikterak nesouvisejících s předmětnou veřejnou zakázkou.
66. Za této situace tedy nebyl žalovaný jako poskytovatel dotace podle přesvědčení soudu oprávněn s konečnou platností krátit podle § 14e rozpočtových pravidel v rozhodném znění oznámeními příjemci podpory dotace přiznané rozhodnutími o poskytnutí dotací.
67. Právě naopak byl žalovaný ve světle výše vyložených závěrů toliko oprávněn dočasně pozastavit výplatu dotačních prostředků, přičemž byl posléze povinen řídit se závěry správce daně příslušného k posouzení otázky porušení rozpočtové kázně jednáním, na které žalovaný jako poskytovatel dotací v jednotlivých hlášeních o nesrovnalostech upozornil.
68. V souladu s výše vyloženými judikatorními závěry přitom platí, že došel-li správce daně ve zprávách o daňové kontrole, které jsou součástí správního spisu, k závěru, že se žalobkyně jako příjemce dotace porušení rozpočtové kázně nedopustila, byl žalovaný v daném případě povinen platbu dotace, která byla ve světle výše uvedených závěrů toliko dočasně pozastavena z důvodu podezření na porušení rozpočtové kázně v souvislosti s porušením pravidel pro zadávání veřejných zakázek, vyplatit.
69. Jak vyložil Nejvyšší správní soud, rozhodnutí vydané žalovaným podle § 14e rozpočtových pravidel totiž bylo způsobilé působit právní účinky pouze do doby, než příslušný správce daně prověří podezření žalovaného jako poskytovatele dotace a vyhodnotí, zda skutečně k porušení rozpočtové kázně došlo, či nikoliv. Dospěl-li však správce daně k závěru, že tomu tak nebylo (jako je tomu s ohledem na obsah správního spisu v nyní posuzované věci), byl žalovaný povinen vyplatit pozastavenou část dotace, aniž by musel rozhodnutí podle § 14e rozpočtových pravidel jakkoliv odstraňovat. Rozhodnutí o nevyplacení dotace totiž v takovém případě pozbylo podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, čj. 6 Afs 358/2017 - 39 účinků a žalovaný nadále neměl oporu pro to, aby na nevyplacení dotace dále trval. Soud s poukazem na závěry vyslovené v naposledy označeném rozhodnutí zdůrazňuje, že v takovém případě byl žalovaný vázán závěrem daňové kontroly, přičemž nebyl ani do budoucna není oprávněn zaujmout jiné stanovisko než správce daně a vydávat nové rozhodnutí, v němž bude trvat na nevyplacení dotace.
70. Soud tak shrnuje, že, jsa k tomu veden závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, ověřil, že v nyní posuzované věci nebyl žalovaný jako poskytovatel dotace oprávněn s konečnou platností krátit podle § 14e rozpočtových pravidel v rozhodném znění oznámeními příjemci podpory dotace přiznané rozhodnutími o poskytnutí dotací, ale byl oprávněn platbu dotačních prostředků toliko dočasně pozastavit. Pokud pak správce daně v rámci kontrol skutečností rozhodných pro

vznik povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně dle § 44 rozpočtových pravidel vyloučil, že by žalobkyně žalovaným identifikovaným jednáním porušila rozpočtovou kázeň, byl žalovaný povinen platbu dotace, která byla ve světle výše uvedených závěrů toliko dočasně pozastavena z důvodu podezření na porušení rozpočtové kázně v souvislosti s porušením pravidel pro zadávání veřejných zakázek, vyplatit.

71. Žalobkyni je proto dle přesvědčení soudu třeba přisvědčit, že faktické zadržování dotačních prostředků v celkovém rozsahu 7 201 334 Kč včetně způsobilé části DPH, přiznaných na základě v letech 2010 až 2012 vydaného souboru dvacet jednoho rozhodnutí o poskytnutí dotace s nepřímými náklady o výše specifikovaných registračních číslech, je nezákonným zásahem.
72. Se zřetelem k tomu byly v posuzované věci podle soudu naplněny všechny podmínky pro poskytnutí ochrany dle § 82 s. ř. s. ve smyslu závěrů vyjádřených ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005 - 65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS).
73. Soud proto prvním výrokem tohoto rozsudku určil, že žalobkyní vymezený zásah spočívající v zadržování dotačních prostředků je nezákonný.
74. Se zřetelem k tomu, že předmětný zásah podle mezi účastníky nesporného tvrzení ke dni rozhodnutí soudu nadále trval, rozhodl soud výrokem II. tohoto rozsudku podle § 87 odst. 2 s. ř. s. tak, že zakázal žalovanému, aby v porušování práva žalobkyně pokračoval.
75. Výrok III. o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu však představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 2 000 Kč (žalobkyně nebyla v řízení vedeném zdejším soudem zastoupena). Žalobkyni přitom rovněž svědčí právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 5 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, a sepis kasační stížnosti) a 2 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a 21% DPH ve výši 1 428 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení, kterou je povinen žalovaný žalobkyni k jejím rukám uhradit, tedy činí 15 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. června 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.